

vall de Cardós hi ha un pujolet *Lo Cuco* de grandària diminuta (1934). Ell mateix ja s'adona que això no és homòleg de *tuc/suc*, majorment no tenint una àrea definida, i per això ja no el posa en el mapa. És evident que una tal explicació, només convé a *cuc*, no havent-hi reduplicació *k-k*, ja no hi pot haver expressivitat: *tuc* i *suc* han de tenir una «etimologia» objectiva, no expressiva. Hi ha *kriükä* a Gironda i part de Landes (ALGc. 1238). — ⁵ De la V. de Boí només tinc nota del *Tuc de la Comamarja* (damunt Taüll), i *Tuc de Coll-arenós* (damunt i a l'E. de Caldes): però tots dos els diuen així de vegades i altres cops *Pic* o *Pui* de id. (1953, 1968 etc.). De la vall de Cardós, només *lo Tuc del Caubo* i *lo Tuc del Vontolau* (pron. sovint *tud de ---*), damunt Tavascan (1934), cap més en els altres pobles de Cardós i Vall Ferrera, i aqueixos són arran de la frontera. A la Vall de Benasc abunda bastant, però allà és el femení *tuca*: en el terme de Benasc mateix, veg. Ferraz (p. 104) i hi tinc nota fins d'algun de ben secundari, com *la Tuca les Culebres*; en el terme de Saünc, tinc nota de tres, amb nom conspicu; un en el d'Urmella, tres en el de Grist, vuit en el de Cerller; també continua per la vall de Gistau, on Gálvez Cañero (BRAE xxii, 496) el defineix com «pico agudo», cosa que convé per igual a les de Benasc i a les de totes les valls. Res d'això, ni en el cas benasqués, no es pot comparar amb la freqüència enorme de *tüc* (*tüca*, *tucò*, *tucolet* etc.) a la Vall d'Aran i a totes les gascones, fins al Bearn (veg. el *Dicc. Top.* de P-Raymond, arribant fins a la vall basca de Donapaleu). Baixa fins a la plana gascona central: Polge enumera 57 casos del diminutiu *Tucò* «colline» en el Gers (*Mél. de Phil. Gers.* 1960, 28); i pel SE. torna a abundar bastant a l'Aude (vujit de *tuc* i diminutius en el *Dict. Top.* de Sabarthès). No sé si reflecteix un ús autòcton en el *Calendau* de Mistral («lou Comte, assetà sus un verd *tucolet*», trad. «un petit terre vert», III, 40.3); en tot cas és manlleu gascò *tuquet* «tertre» en *Pantagruel*, cap. 14. A la Gironda, la variant en *tr-*: «*truc*: monticule» (Moureau, *Patois de la Teste*, s.v.). — ⁶ Notem que la *i* grega no correspon a la *y* eslava, que suposa *u* originària; tampoc la *s*-grega no respon normalment a una *t*-eslava, almenys no hi respon davant *i*; la *s*-grega podria venir de *tue* indoeuropeu però l'eslau assenyalava *tuk-* sense *e*, i si fos *tui-* una *i* seria impossible en el sistema de les atresl indoeuropees (ni tan sols amb el *šwá*, *ə*, indoeuropeu, sortiríem del pas perquè dóna *a* en grec i no pas *i*). D'aquí les estranyes assimilacions i equilibris de Specht, que Meillet ja mirava escèptic. — ⁷ Posa «Baronies» en lloc de *Barousse*, potser no per ignorància per part d'ell sinó err. tip. Les dades gascones es poden completar, sense gran canvi, amb l'ALGc. En el mapa «éminence (terrain)» (III, 785) el masculí i primitiu *tük* a gairebé tot Landes, allargant-se fins al sector O. de BPyr.; però alternant amb els dim. *tüköy*, *tükú* etc. a l'E. de BPyr. i en el Lavedà, el f. *tükä* a punts del S. del

Gers i N. de HPyr., amb dissim., *tikulét* a la Vall d'Aura i un punt a l'O. de Tolosa (res no hi té a veure *tausás* del m. 796, a la zona de l'Arieja, límitrofa del lld., que va amb el català *tossa*, *tossal*) «*tuco*: tertre, hauteur, éminence» a StGaudens (Dupleich). D'altra banda el mot per a «calotte cranienne» (ALGc. IV, 1238): *tük det káp* a Gavarnia, *tükét* o *tük* a quatre punts del SE. de Landes, un del NE. de HPyr. i un de Lomanha; ara bé, en aquest sentit tenim la variant consonàntica *süko del káp* en un punt del S. de Landes, i *trükét* en un de HGar. (Anan). De *tuc* en el sentit de «munt, pilot» em sembla derivat el verb *tüká* o *entüká* en el sentit de «coller, s'attacher (aux pieds, la boue, la neige)» dels cinc punts de l'Arieja tocant amb el lld., i *entükòlo*, present, a Castillon de Coserans. En canvi deu ser derivat de *tuca* 'cim del cap' el benasqués *atucà* «derribar sujetando por el cogote» (Ballarín, encara que aquest només doni *tuca* 'cim de muntanya', però cf. *assucar* supra). No serà de més observar que *suc/tuca* cucurbitàcia manca a tota font gascona (p. ex. Séguy, *Pl. Pyr.*, §§ 133, 134).

³⁰ *Suca* 'boga, balca', mall. pot ser idèntic a *suca* 'punta del cap', per la punta o pirrossa que la capça *Sucada*, V. *suc* i *suca* *Sucadís*, -*dissa*, *sucament*, *sucamulla*, V. *suc* *Sucar*, V. *suc* i *suca* *Sucarrar*, V. *socarrar* *Sucedani*, *sucedent*, *succeir*, -*eit*, -*èidor*, V. *cedir*

SUCCESSOR, 'sota-capiscol', 'sub-xantre', pres del ll. *succentor*, -*oris*, 'acompanyant en música', derivat de *süccinère* 'cantar sota direcció', 'cantar contestant al cantor', que ve de *cänère* 'cantar': en baix llatí de Cat. *succentor*, aa. 1235, 1237, 1240 i ja en català «Moss. lo *succentor* major d'Euna» en un doc. d'Elna (InvLC). «*Succentor*» DTG.

Avui a la Pna. de Vic ho sento pronunciat *susantó*; i en aquesta comarca he recollit el nom de cinc o sis masos anomenats *El Sucentó(r)* (cap a Riudeperes, Gurb etc.), 1935, perquè havien estat possessió d'aquest dignatari de la basílica vigatana; allí el recull també el DAG., amb cites de 1790 i 1795. En tenim autoritzades i antigues definicions: «*Cantor* --- hui duo genera dicuntur in arte musica --- *praecentor* et *succentor*; pr. scilicet, qui vocem praemittit in cantu; *succentor* autem, qui subsequenter canendo respondet», StIsidor (*Etym.* VII, § 12, 27). Joan de Jànuia ho repeteix, afegint: «vel qui facit officium principaliter in choro sinistro», al qual Du C. afegeix quatre cites en baix llatí, una in extenso que confirma aqueixa definició.

DERIV.: *Succentoria* 'dignitat de succentor' (Vic, 1795, DAG.), «*succentoria*: dignitas etc.» ja en b. ll. (Du C.).

Succés, *successió*, *successiu*, *successor*, *successori*, V. *cedir*